

Aar, men Indenrigsministeren har endnu ikke formaaet at faa Arbejdsgiverne til at opfylde Lovens Bestemmelser, de har ganske roligt stillet sig imod, og det synes jeg maa bevirke, at Indenrigsministeren ikke nu kommer med Udtalelser om, hvad jeg har ment i en anden Retning.

Dahlgaard: Den højtærede Indenrigsminister mente, at naar der stadig i Aarene 1917, 1918 og 1919 blev Overenskomster om de daværende Arbejdsløshedslove mellem samtlige Partier, var Grunden den, at der var en saglig Opposition her i Landet. Jeg er selvfølgelig ikke den rette til at dømme herom, da jeg ikke var Medlem af Rigsdagen den Gang, men jeg vil dog tro, at de fleste Medlemmer af de nuværende Regeringspartier har smilet ved Tanken om en saadan Karakteristik af den Opposition, som fandtes her i Danmark i Tiden fra 1917 til 1920. Men selv om det nu havde været Tilfældet, selv om man tænkte sig Muligheden af, at der har siddet en saglig Opposition den Gang, er det dog en Kendsgerning, at Overenskomsterne kom, med andre Ord, at den Overenskomst, der blev sluttet, ikke ændredes, inden den nye Ordning havde faaet Oppositionspartiernes Tilslutning. Det er det modsatte af det, der sker nu. Og det nytter ikke, at den højtærede Minister siger, at det er, fordi vi er en usaglig Opposition, vi ikke giver Tilslutning, thi Forholdet er det, som jeg har gjort opmærksom paa, at der ikke har været givet os Lejlighed til at give Tilslutning, der har ikke været givet os Lejlighed til en saglig Forhandling. Naar den højtærede Minister siger, at han stadig har ført Samtaler om den nye Ordning, maa jeg spørge, hvorfor i al Verden han da ikke er kommet til Udvalget, som har siddet i 4 Maanedes uden at bestille noget som helst. Hvorfor er den højtærede Minister ikke mødt med sine Bekymringer angaaende denne Sag paa det Sted, hvor Samtaler herom rettelig burde føres? Men jeg forstaar, at disse Samtaler, som er blevet ført underhaanden, skal dække over det pinlige for Ministeren i at blive gjort opmærksom paa i Dag, at han ikke har, tør jeg vel sige, gjort sin Skyldighed ved at søge de gamle Kontrolregler gennemført i Praksis paa saa god en Maade som muligt, men i snart et Aar har siddet Hensstillinger fra Arbejdsdirektoratet overhørig. Selv om nu den højtærede Minister haabede, at der skulde blive Enighed om nye Regler, hvorfor skulde det dog hindre Mi-

nisteren i at faa de gamle Regler administreret saa godt som muligt i Mellemtiden?

Det kan ikke nægtes, at det er en lidt anden Tone, den højtærede Minister i Aar anslaaer overfor „de 3 smaa Mænd“, end han anslog i 1921, idet han i Aar er i Stand til at se den Forskel, der netop paa det Punkt, vi her har sat ind paa, er mellem den store Bedrift og den mindre Bedrift. Han siger, der findes ikke tilstrækkelig Grund for en Ændring som den af os foreslaaede. Derved er der intet at gøre, men naar der er saa uhyre Bitterhed i Befolkningen over den Maade, hvorpaa disse Bidrag er paalagt eller opkræves, saa har det ikke sin Grund i, at Menneskene helst vil være fri for nye Byrder, men i, at man ikke ser nogen som helst fornuftig Forbindelse mellem disse Byrder og de Pligter, der er.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Dahlgaard bør forstaa, at den Bitterhed, der muligt her og der findes i Befolkningen i Anledning af Bidraget til Arbejdsløshedsfonden, ikke skyldes det Forhold, det ærede Medlem her har beskæftiget sig med, men Vanskeligheder, der kan opstaa overfor visse Grupper paa Grund af den Beregningsmaade, der anvendes ved Fastsættelsen af det nævnte Bidrag fra Arbejdsgivere indenfor Landbruget. Jeg tror, det er Bestemmelsen her, man maa have under Overvejelse, for at bringe denne Bitterhed ud af Verden, og ikke det Forhold, det ærede Medlem beskæftigede sig med. Det ærede Medlem siger, at den Gang den radikale Regering stod for Styret, fik man Oppositionspartiernes Tilslutning, før man gennemførte Ændringer i trufne Overenskomster. Det er fuldkommen rigtigt; det kunde man gøre, fordi Oppositionen erkendte, at der var noget i Vejen med den Ordning, man havde, og dermed ogsaa erklærede sig rede til at være med til at gennemføre en ny Ordning. Men her staar vi overfor en Opposition, som erkender, at det, vi har, er ufyldstgørende, men ikke desto mindre nægter at være med til Ændringer under Henvisning til et Forum for Forhandlinger, hvor Forhandlinger har været ført uden noget som helst Resultat. (*Dahlgaard:* Det har vi ikke nægtet).

Formanden: Det ærede Medlem maa ikke tale fra sin Plads.